

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžf/115/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012204539
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2014
Meno a priezvisko:	CSc., JUDr. Eva Babiaková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1012204539.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci žalobcu: ZetaPark s.r.o., Pribinova 25, IČO: 44 783 809, zast. BBH advokátska kancelária, s.r.o., Gorkého 3, Bratislava, IČO: 36 713 066, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1020502/1/1139313/2012/885-r zo dňa 27. augusta 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 979/12 - 56 zo dňa 24. apríla 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 979/12 - 56 zo dňa 24. apríla 2013 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného č. 1020502/1/1139313/2012/885-r zo dňa 27.08.2012 ako aj rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9102303/5/548398/2012 zo dňa 25.05.2012 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s. p.“), keď uviedol, že nakoľko judikatúra SDEÚ má povahu prameňa európskeho práva, pokiaľ z tejto vyplýva zásada nadradenosti európskeho práva nad právom vnútroštátnym (z rozsudku vo veci Costa v. Enel), ak je akékoľvek vnútroštátne pravidlo v rozpore s európskym právom, orgány daného štátu ho nemajú uplatňovať. Predmetom konania boli dva vnútroštátne predpisy, zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zák. o DPH“) a zák. č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „daňový poriadok“), ktoré neobsahujú osobitné a jednoznačné ustanovenie o tom, za aké obdobie sa má priznať úrok z daňového preplatku, ktorý správca dane vráti po lehote ustanovenej § 79 ods. 2 daňového poriadku, resp. od kedy sa tento úrok počíta. Podľa DPH smernice môžu jednotlivé členské štáty uvedenú problematiku upraviť vo vnútroštátnom práve samostatne, pričom však musia dodržať základné zásady fungovania systému DPH, predovšetkým zásadu neutrality a proporcionality. Postupy na

uplatnenie nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH upraveného v čl. 183 DPH smernice v zásade patria do procesnej autonómie členských štátov, nič to však nemení na skutočnosti, že táto je vymedzená zásadami ekvivalencie a efektivity. Právo na odpočet je neoddeliteľnou súčasťou mechanizmu DPH a v zásade ho nemožno obmedziť.

Krajský súd poukazujúc na jednotlivé rozsudky SDEÚ dospel k záveru, že záver žalovaného o neoprávnenosti nároku na úrok od uplynutia všeobecnej 30 dňovej lehoty sa nepohybuje v rámci voľnosti priznanej členským štátom. K vráteniu nadmerného odpočtu bežne dochádza vo všeobecnej lehote (30 dní), čo je lehota, ktorá je sama osebe v súlade s čl. 183 DPH smernice a povinnosť platiť úroky z omeškania z nevrátenej sumy vzniká po uplynutí tejto lehoty. Bolo by v rozpore s princípmi právneho štátu, keby tým daňovým subjektom, u ktorých bola uskutočnená daňová kontrola, bol vrátený nadmerný odpočet z dôvodu výkonu daňovej kontroly neskôr bez akejkoľvek kompenzácie. Práve na tento účel slúži štátom platený úrok zo zadrživanej sumy za obdobie už odo dňa uplynutia uvedenej všeobecnej lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu až do jeho vrátenia. Postup správca dane a žalovaného tento záver popierajúci bol neproporcionálny, neopodstatnený a nespravodlivý, znevýhodňujúci subjekt len na tom základe, že u neho bola vykonaná daňová kontrola.

O trovách rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p., tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu.

Proti predmetnému rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie, alternatívne jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne.

Namietal, že priznanie úroku z daňového nedoplatku je upravené v § 79 daňového poriadku, pričom vnútroštátna úprava, podľa ktorej nevrátený nadmerný odpočet v prípade začatia daňovej kontroly bude vrátený do 10 dní po jej skončení, nie je v rozpore s čl. 183 DPH smernice. Pri rozhodovaní o priznaní úroku platiteľovi z dôvodu vrátenia nadmerného odpočtu jeden deň po lehote, správca dane priznal podľa § 79 ods. 3 daňového poriadku úrok za jeden deň omeškania, čo bolo v súlade s právnym poriadkom SR ako aj právom únie. Krajský súd neuviedol konkrétnu primárnu ani sekundárnu normu, s ktorou by bola v rozpore vnútroštátna norma upravujúca DPH alebo priznanie úroku. Správca dane svojim konaním neporušil zásadu daňovej neutrality a proporcionality, aplikoval platné a účinné ustanovenia vnútroštátnych predpisov, ktoré vychádzajú z primárnych a sekundárnych aktov Európskej únie. V danom prípade neprišlo ku kolízii pôsobnosti vnútroštátnej normy s normou komunitárneho práva. Daňový úrad nemohol subsumovať v danej veci iné zákonné ustanovenie ako § 79 ods. 3 daňového poriadku. Cieľom vykonávania kontroly nevráteného nadmerného odpočtu je zabrániť neoprávnenému vyplateniu finančných prostriedkov zo štátneho rozpočtu a zamedziť daňovým únikom, pokiaľ sú daňové kontroly vykonávané až po vrátení nadmerných odpočtov a kontrolou je zistené neoprávnené uplatnenie DPH, veľké množstvo daňových subjektov neoprávnene vyplatené nadmerné odpočty do štátneho rozpočtu nevráti. Spoločnosti sa stávajú nekontaktnými, sú zrušené v obchodnom registri ex offo, za konateľov sú zapísané osoby, ktoré sú bezdomovcami.

Žalovaný poukázal na to, že v rozsudku C-107/10 SDEÚ bral na zreteľ osobitosti bulharskej vnútroštátnej úpravy, ktorá je odlišná od slovenskej právnej úpravy, a preto nemožno tento rozsudok aplikovať tak ako uviedol krajský súd a daňové orgány nie sú oprávnené priznať a zaplatiť úroky po dobu výkonu kontroly zameranej na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu. V danom prípade nebola rovnaká podstata s vecou, ktorá bola predmetom rozsudku C-107/10. Správca dane bol povinný po skončení kontroly vrátiť žalobcovi nadmerný odpočet do desiatich dní od skončenia kontroly podľa § 79 ods. 4 zák. o DPH. Rozsudok C-107/10 je potrebné vnímať v širšom kontexte. Súdny dvor podáva všeobecný výklad komunitárneho práva, ktorý má všeobecnejšiu platnosť, pričom konečná aplikácia závisí od posúdenia národného súdu. Rozhodnutia SDEÚ nie sú prameňom práva v pravom slova zmysle a nemôžu nahradiť formálne pramene práva. V európskom práve nemajú rozsudky SDEÚ povahu súdnych precedensov tak, ako v systéme common law. Žalovaný s odkazom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR uzavrel, že daňové orgány sú povinné konať v súlade s príslušnými platnými a účinnými zákonmi.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu poukázal na povahu judikatúry SDEÚ a jej záväznosť, pričom SDEÚ záväzne interpretuje pramene práva EÚ. Výklad pravidiel práva EÚ, ktorý SDEÚ podáva, vysvetľuje, objasňuje a spresňuje význam a pôsobnosť týchto pravidiel tak, ako majú byť chápané a uplatňované od

okamihu, keď nadobudli účinnosť. Každá aplikácia práva národným súdom musí byť eurokonformná, t.j. aj v súlade s judikatúrou SDEÚ. V prípade ak akýkoľvek štátny orgán aplikuje právo EÚ, má povinnosť ho aplikovať v súlade s judikatúrou SDEÚ a rozhodnutia SDEÚ a jednotlivé závery v nich uvedené sú pre takýto štátny orgán záväzné. Pokiaľ štátny orgán aplikuje zákonné ustanovenie bez prihladenia k záväzným právnym aktom EÚ záväzne interpretovaným SDEÚ, jedná a o porušenie zásady eurokonformného výkladu, ako aj postup svojvoľný a protiústavný s ohľadom na čl. 7 ods. 2 Ústavy SR.

K použiteľnosti rozsudku SDEÚ C-107/10 žalobca uviedol, že zámerom SDEÚ bolo poskytnúť záväznú interpretáciu čl. 183 DPH smernice pre všetky prípady do budúca a slovné spojenie „(pravidlo) bráni vnútroštátnej právnej úprave“ musí byť chápané tak, že bráni akejkoľvek vnútroštátnej úprave, nie iba bulharskej. Z odvolania nie je zrejmé, prečo žalovaný považoval bulharskú a slovenskú právnu úpravu za natoľko odlišné, keďže tieto sú vo vzťahu k mechanizmu vrátenia nadmerného odpočtu a spôsobu výpočtu úroku z omeškania takmer identické - v oboch úpravách sú stanovené úroky z nevráteného nadmerného odpočtu, kombinácia dvoch spôsobov náhrady nadmerného odpočtu (prenesenie a vrátenie), lehota, v ktorej má byť nadmerný odpočet vrátený je podľa bulharskej úpravy 45 dní, podľa slovenskej úpravy 30 dní, bulharská úprava stanovuje, že nárok na úroky vzniká odo dňa skončenia daňovej kontroly a k rovnakému záveru dospeli aj slovenské daňové orgány. Protiprávnosť postupu žalovaného nespočívala v aplikovaní vnútroštátnej normy, ktorá by bola v rozpore s právom EÚ, ale v nesprávnej interpretácii vnútroštátneho právneho predpisu, ktorý žalovaný nevyložil eurokonformne, t.j. v súlade s ustanovením čl. 183 DPH smernice v zmysle jej záväzného výkladu uskutočneného SDEÚ. Žalovaný v posudzovanej veci aplikoval správne ustanovenia právneho poriadku, ale pri ich aplikácii postupoval nesprávne, keďže ich neinterpretoval v súlade s čl. 183 DPH smernice v zmysle jej záväzného výkladu podaného SDEÚ. Povinnosťou štátnych orgánov je pri aplikácii vnútroštátneho práva je osvojiť si taký výklad, ktorý je v súlade s požiadavkami komunitárneho práva. Ak takýto výklad nie je možný, je príslušný štátny orgán povinný predmetné ustanovenie neaplikovať.

Vo vzťahu k potrebe vykonávania daňových kontrol žalobca túto nespochybnil, avšak dočasným zadržaním nadmerného odpočtu správcom dane vzniká daňovému subjektu hospodárske znevýhodnenie a finančné riziko, ktorý stav je s ohľadom na ustálenú judikatúru SDEÚ neprijateľný. Hospodárske znevýhodnenie a finančné riziko musia byť kompenzované zaplatením úrokov z omeškania z nevráteného nadmerného odpočtu za celú dobu zadržania finančných prostriedkov.

Záverom žalobca navrhol, pre prípad, že by odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok C-107/10 nie je v danom prípade možné aplikovať, aby konanie bolo prerušené v zmysle § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. a podaná prejudiciálna otázka ohľadne výkladu čl. 183 DPH smernice.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11.12.2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Predmetom preskúmania je zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1020502/1/1139313/2012/885-r zo dňa 27.08.2012, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9102303/5/548398/2012 zo dňa 25.05.2012, ktorým priznal žalobcovi úrok zo sumy nadmerného odpočtu vo výške 120 636,35 € za zdaňovacie obdobie jún 2011 v sume 32,90 €.

Podstatou právneho posúdenia v danej veci je určenie dňa, od ktorého je potrebné priznávať úrok z nevyplateného nadmerného odpočtu, pokiaľ sa v lehote na jeho vrátenie začne daňová kontrola. Žalobca mal za to, že úrok patrí už po uplynutí všeobecnej lehoty 30 dní, bez ohľadu na prebiehajúcu daňovú kontrolu, žalovaný zastával názor, že úrok patrí až za obdobie po skončení daňovej kontroly.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa stotožnil s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa ako aj s jeho podrobným zdôvodnením, pričom pre zdôraznenie jeho správnosti len uvádza:

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

Podľa § 79 ods. 3 daňového poriadku, ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v odseku 2, je povinný v lehote do 15 dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku. Pri výpočte úroku sa použije trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v posledný deň lehoty, v ktorej mala byť suma daňového preplatku podľa tohto zákona vrátená; ak trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 10 %, pri výpočte úroku sa namiesto trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky použije ročná úroková sadzba 10%. Úrok sa priznáva za každý deň omeškania. Správca dane tento úrok zaplatí do 15 dní od doručenia rozhodnutia o priznaní úroku. Ak správca dane eviduje voči daňovému subjektu daňový nedoplatok, použije tento úrok alebo jeho časť v lehote na jeho zaplatenie podľa § 55 ods. 6 a 7. Rovnako správca dane zaplatí daňovému subjektu úrok aj v prípadoch oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu a spotrebnej dane, na ktorú bolo uplatnené jej vrátenie, ak sa nadmerný odpočet a spotrebná daň nepoužijú podľa § 55 ods. 6 a 7.

Podľa § 79 ods. 1 zák. o DPH, ak v zdaňovacom období vznikne platiteľovi nadmerný odpočet, odpočíta platiteľ nadmerný odpočet od vlastnej daňovej povinnosti v nasledujúcom zdaňovacom období s výnimkou podľa odseku 2. Ak platiteľ nemôže odpočítať nadmerný odpočet od vlastnej daňovej povinnosti v nasledujúcom zdaňovacom období, daňový úrad vráti neodpočítaný nadmerný odpočet alebo jeho neodpočítanú časť do 30 dní od podania daňového priznania za zdaňovacie obdobie nasledujúce po zdaňovacom období, v ktorom nadmerný odpočet vznikol alebo do 30 dní od uplynutia lehoty na podanie daňového priznania, ak platiteľ nebol povinný podať daňové priznanie (§ 78 ods. 1) za zdaňovacie obdobie nasledujúce po zdaňovacom období, v ktorom nadmerný odpočet vznikol. Na účely tohto zákona sa nadmerným odpočtom rozumie prevýšenie celkovej výšky odpočítateľnej dane za príslušné zdaňovacie obdobie nad celkovou výškou dane za príslušné zdaňovacie obdobie okrem dane pri dovoze tovaru.

Podľa § 79 ods. 6 zák. o DPH, ak daňový úrad v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu podľa odseku 1, 2 alebo odseku 5 začne daňovú kontrolu, vráti nadmerný odpočet do desiatich dní od skončenia daňovej kontroly, a to vo výške zistenej daňovým úradom. Ak po vrátení nadmerného odpočtu vznikne kladný rozdiel medzi nadmerným odpočtom uvedeným v právoplatnom rozhodnutí a vráteným nadmerným odpočtom podľa prvej vety, vráti daňový úrad tento rozdiel do desiatich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Ak daňový úrad daňovou kontrolou, ktorú začal v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu podľa odseku 1, 2 alebo odseku 5, nezistí nadmerný odpočet a právoplatným rozhodnutím sa prizná nadmerný odpočet, vráti daňový úrad nadmerný odpočet uvedený v právoplatnom rozhodnutí do desiatich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Ak platiteľ neumožní vykonanie daňovej kontroly do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia, nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká posledným dňom šiesteho mesiaca.

Podľa čl. 183 smernice Rady 2006/112/ES o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, ak za dané zdaňovacie obdobie výška odpočítanej dane prevyšuje výšku splatnej DPH, členské štáty môžu rozdiel

buď preniest' do nasledujúceho obdobia, alebo ho vrátiť v súlade s podmienkami, ktoré určia.

Daňové orgány sú nepochybne oprávnené v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu začať daňovú kontrolu a peňažné prostriedky vrátiť až po jej skončení (do 10 dní). Žalovaný však stotožňuje nárok na vrátenie nadmerného odpočtu po skončení daňovej kontroly a nárok na úrok z takto zadržovaných finančných prostriedkov, pričom takýto postup nevyplýva ani zo zák. o DPH ani z daňového poriadku a navyše je v rozpore s judikatúrou SDEÚ citovanou krajským súdom.

DPH smernica je prameňom práva únie, ktorá je pre členský štát nielenže záväzná, ale má v zmysle čl. 7 ods. 2 Ústavy SR prednosť aj pred vnútroštátnym právnym poriadkom. Všetky vnútroštátne orgány aplikujúce právo sú povinné toto vykladať eurokonformne, t.j. v súlade s právom únie. Pokiaľ ustanovenie vnútroštátneho predpisu nemožno vyložiť eurokonformne, je orgán aplikujúci právo toto ustanovenie nepoužiť. Aplikácia vnútroštátnej právnej úpravy, na základe ktorej daňové orgány vydali preskúmané rozhodnutia bola v rozpore so záväznou interpretáciou čl. 183 DPH smernice vyplývajúcej z judikatúry SDEÚ.

Najvyšší súd poukazuje na zodpovednosť členského štátu za dodržiavanie európskeho práva, pričom z judikatúry SDEÚ vyplýva, že k porušeniu práva EÚ môže dôjsť, okrem rozhodnutia orgánu verejnej moci, aj rozhodnutím súdnej moci, a to prijatím súdneho rozhodnutia, ktoré jasne protirečí judikatúre SD (pozri rozsudok z 30.09.2003, Köbler v. Rakúsko, C-224/01, ECR 2003, s. 10239, ods. 56).

Žalovaným namietaná odlišnosť bulharskej právnej úpravy, ktorá bola predmetom prejudiciálneho konania, výsledkom ktorého bol rozsudok C-107/10, je irelevantná. SDEÚ v konaní o prejudiciálnej otázke neposkytuje výklad práva jednotlivých členských štátov, ale vykladá právo únie, tak aby jeho aplikácia bola jednotná. Nemožno očakávať, že pokiaľ únia umožnila procesne autonómne upraviť postup pri uplatnení nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, všetky právne úpravy v jednotlivých členských štátoch budú totožné.

Súdny dvor v dotknutom rozsudku uviedol (body 51, 55):

„Pokiaľ ide o takú právnu úpravu, ktorá podmieňuje povinnosť bulharského daňového orgánu zaplatiť úroky ukončením konania o daňovej kontrole, treba pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora je výpočet úrokov dlžných zo strany štátu, ktorý ako okamih, od ktorého plynie lehota, neprevzal deň, keď by mal byť nadmerný odpočet DPH obvykle nahradený podľa smernice o DPH, v zásade v rozpore s požiadavkami článku 183 tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok Molenheide a i., už citovaný, body 63 a 64).

...uplatnenie právnej úpravy vo veci samej vedie nielen k tomu, že zdaniteľná osoba nemôže počas značného obdobia, a to približne ôsmich mesiacov, disponovať finančnými prostriedkami vo výške nadmerného odpočtu DPH, ale tiež zbavuje zdaniteľnú osobu nároku na úroky, ktorý jej obvykle vzniká na základe tejto právnej úpravy. ...právna úprava ponecháva daňovým orgánom možnosť začať daňovú kontrolu kedykoľvek, dokonca aj tesne pred uplynutím lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, čím umožňuje značné predĺženie lehoty na toto vrátenie, a zároveň odloženie dátumu, od ktorého vzniká nárok na úroky z omeškania z nevrátenej sumy.“

Z uvedeného je nepochybné, že dotknutá bulharská úprava v porovnaní s úpravou slovenskou, vzhľadom na jej aplikáciu daňovými orgánmi, nevykazuje také rozdiely, že rozsudok SDEÚ C-107/10 by bolo potrebné odmietnuť ako na danú vec sa nevzťahujúci. Navyše pokiaľ súdny dvor považoval už obdobie približne ôsmich mesiacov, počas ktorého nemôže zdaniteľná osoba disponovať finančnými prostriedkami, za značné, v zmysle slovenského práva môže byť táto lehota ešte dlhšia, keďže daňová kontrola môže trvať až jeden rok, a preto nevyplatenie nadmerného odpočtu DPH ovplyvňuje zdaniteľnú osobu ešte výraznejšie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa na základe vyššie uvedených dôvodov stotožnil s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave a nepovažujúc námietky žalovaného za spôsobilé spochybniť jeho správnosť, napadnutý rozsudok postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil, pričom v podrobnostiach naň poukazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. a § 250k ods. 1 O. s. p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže úspešný žalobca ich v zákonnej lehote nevyčísľil a zo spisu iné trovy ako trovy právneho zastúpenia nevyplývali a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.